

Arrest

nr. 128 289 van 27 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 april 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juni 2010 en op 6 december 2012 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 februari 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om de voornoemde aanvragen onontvankelijk te verklaren.

Op 27 februari 2013 beslist de gemachtigde tevens om aan de eerste verzoeker en de tweede verzoekster het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het betreft de thans bestreden beslissingen. Deze beslissingen werden ter kennis gebracht op 18 april 2013 en luiden als volgt:

Voor de eerste verzoeker, dit is de eerste bestreden beslissing:

“Ordre de quitter le territoire

Bevel om het grondgebied te verlaten

En exécution de la décision de

In uitvoering van de beslissing van

L(...) M(...), Attaché

délégué(e) de la Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, il est enjoint au (à la) nommé(e) :
gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:

M(...), A(...) [...]

De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le(s) territoire(s) des États suivants au plus tard dans les 30 jours de la notification :

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchéquie sauf s'il (elle) possède les documents requis pour s'y rendre .

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée :

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

2° il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé : sa déclaration d'arrivée était valable au 06.08.2008.

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: regelmatig verblijf verstreken sinds 06.08.2008.”

Voor de tweede verzoekster, dit is de tweede bestreden beslissing:

“Ordre de quitter le territoire

Bevel om het grondgebied te verlaten

En exécution de la décision de

In uitvoering van de beslissing van

L(...) S(...), Attaché

délégué(e) de la Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, il est enjoint au (à la) nommé(e) :
gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:

M(...), A(...) [...]

De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le(s) territoire(s) des États suivants au plus tard dans les 30 jours de la notification :

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchéquie sauf s'il (elle) possède les documents requis pour s'y rendre .

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

*L'enfant mineur, L(...) K(...), doit suivre la mère.
Het minderjarige kind, L(...) K(...), dient de moeder te volgen.*

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée :

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

2° il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé : sa déclaration d'arrivée était valable au 06.08.2008.

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: regelmatig verblijf verstreken sinds 06.08.2008."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve vast dat het beroep niet op ontvankelijke wijze is ingesteld door de derde verzoekster.

In het verzoekschrift wordt niet vermeld dat de eerste verzoeker en de tweede verzoekster optreden in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van de derde verzoeker, dit is hun minderjarige dochter. De minderjarige derde verzoekster heeft derhalve in eigen naam een beroep ingediend.

Niettegenstaande in ons rechtsstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, moeder of voogd om op rechtsgeldige wijze een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt op deze regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de tweede bestreden beslissing rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de derde verzoekster was op het moment van het indienen van de onderhavige vordering slechts tien jaar oud zodat zij niet kan worden geacht over een voldoende onderscheidingsvermogen te beschikken. De derde verzoekster beschikt dan ook niet over de vereiste bekwaamheid hebben om in eigen naam een beroep bij de Raad in te stellen.

2.2. Er dient bovendien te worden gewezen op de bepaling van artikel 39/56, eerste lid van vreemdelingenwet die stelt dat: "*De beroepen bedoeld in artikel 39/2 (...) voor de Raad (kunnen) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.*" Het betreffende belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beiden. Het begrip 'hoedanigheid' of 'procesbevoegdheid' is "*het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen*" (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137).

In casu betreft het voorwerp van de voorliggende vordering de beslissingen van de gemachtigde 27 februari 2013 waarbij aan de eerste verzoeker en aan de tweede verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat deze beslissingen enkel betrekking hebben op de eerste verzoeker enerzijds en de tweede verzoekster en de minderjarige dochter anderzijds. De thans bestreden beslissingen hebben dus geen uitstaans met de vierde verzoekster die tevens voorliggende vordering heeft ingediend.

De vierde verzoekster heeft *in casu* dan ook niet de vereiste hoedanigheid om met betrekking tot de bestreden beslissingen een vordering tot nietigverklaring in te dienen nu deze beslissingen niet tegen haar gericht zijn.

Het beroep ingesteld door de vierde verzoekster is derhalve onontvankelijk.

2.3. De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

"Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid op te werpen, wegens gebrek aan belang zoals vereist bij artikel 36/56 van de wet van 15 december 1980.

Gelet op hun illegale verblijfssituatie, getuigen verzoekers niet van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet enkel voor de Raad worden kunnen gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het hierbij niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten werden genomen bij toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, die luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; (...) "

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en zoals in werking getreden op 27 februari 2012, blijkt de gebonden bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde om, wanneer de vreemdeling zich bevindt in één van de gevallen zoals omschreven in artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980, die vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

De Raad oordeelde in dat verband bovendien dat de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite slechts vaststelt dat een in voormelde bepaling bedoelde situatie zich voordoet. (RW, 29 maart 2012, nr. 78 303)

In voorliggend geval verblijven verzoekers langer op het grondgebied van het Rijk dan de in artikel 6 van de wet van 15 december 1980 bedoelde termijn.

Deze vaststelling is volgens de Raad voldoende om tot de bestreden beslissing te komen en wordt door verzoekers niet betwist. (cf. RW, 29 maart 2012, nr. 78 303)

Daaruit volgt dat zij geen nuttig effect kunnen sorteren bij de gevorderde nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, gezien de minister of zijn gemachtigde in dat geval niets anders vermag dat een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

De minister of zijn gemachtigde kan enkel op een wettige wijze afzien van het geven van een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten in het geval wanneer een hogere rechtsnorm zou worden geschonden door de afgifte van dat bevel aan de vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3 en 8 EVRM aan.

Zij stellen dat hun leven gevaar loopt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Dit zou worden gestaafd door artikels op het internet die zij samen met hun raadsman hebben ingekeken.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bewijsstukken waar verzoekers naar verwijzen niet bij het inleidend verzoekschrift worden gevoegd.

Verzoekers leggen niet het vereiste begin van bewijs dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst zouden worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet. (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Voor zover uit hun betoog kan worden afgeleid dat artikel 8 EVRM geschonden zou worden omdat hun kinderen school volgen in België, en zij zouden worden verplicht het schooljaar te onderbreken om in een vreemd land, in een vreemde taal en in een ander systeem het schooljaar verder te zetten, dient verwerende partij op te merken dat het verzoekers steeds vrij staat om een verlening van de termijn om het grondgebied te verlaten te vragen in functie van de scholing van hun kinderen.

Bovendien leveren verzoekers ook in dit verband zelfs niet een begin van bewijs dat het eventueel onderbreken van de scholing van de kinderen dermate ernstige gevolgen zou hebben dat het een schending van hun grondrechten zou uitmaken.

Waar verzoekers zich beroepen op het Kinderrechtenverdrag, dient te worden opgemerkt dat dit internationaal verdrag geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde.

De aangevoerde schending van de artikelen 8 en 3 EVRM is niet ernstig.

Het beroep tot schorsing van tenuitvoerlegging en nietigverklaring is niet ontvankelijk.”

2.4. De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761*).

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de genoemde bevelen om het grondgebied te verlaten, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
(...)
5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°; (...)
11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.
12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Uit de bewoordingen van voornoemd artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt aldus dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord ‘moet’ duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

2.5. *In casu* dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de eerste en de tweede verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of dat zij er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden: het regelmatig verblijf van de verzoekers is verstreken sinds 6 augustus 2008. Deze vaststellingen worden door de verzoekers niet betwist.

Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 20° van de vreemdelingenwet, opnieuw en op grond van dezelfde feitelijke en niet betwiste vaststellingen, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan de verzoekers in principe dan ook geen nut opleveren. Deze vaststelling staat los van het eventueel grievende karakter van de thans bestreden beslissingen.

2.6. Niettegenstaande bovenstaande vaststelling dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag worden ten uitvoer gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In casu voeren de verzoekers een hogere rechtsnorm aan tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, met name voeren zij in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en wijzen zij tevens op het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (het Kinderrechtenverdrag).

De Raad dient er evenwel meteen op te wijzen dat de verzoekers nalaten om de in de aanhef van het middel aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM nader toe te lichten en dat zij tevens nalaten te verduidelijken welke bepaling van het Kinderrechtenverdrag zij geschonden achten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Nu de verzoekers verzuimen om te verduidelijken op welke wijze de thans bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM schenden, dient te worden vastgesteld dat het middel op dit punt onontvankelijk is zodat *a fortiori* geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt. Bij gebrek aan duidelijkheid omtrent de precieze bepaling van het Kinderrechtenverdrag die de verzoekers door de bestreden beslissingen geschonden achten, dient te worden vastgesteld dat de verzoekers ook op dit punt geen schending aantonen van een hogere verdragsrechtelijke norm.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat de verzoekers moeten aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggedleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoekers moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Uit het betoog van de verzoekers blijkt *in casu* evenwel niet dat de verzoekers concrete op hun persoonlijke situatie betrokken elementen hebben aangehaald die er op kunnen wijzen dat zij in hun land van herkomst dienen te vrezen voor een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. De verzoekers beperken zich tot de loutere bewering als zouden zij op de vlucht zijn voor een zware crimineel die banden heeft met de Russische maffia, die hen openlijk met de dood bedreigt. Hoewel de verzoekers aangeven dat hun stellingen in meerdere krantenartikels worden bevestigd, laten zij na om deze krantenartikels bij het verzoekschrift te voegen. De verzoekers brengen aldus geen enkel begin van bewijs bij en met hun loutere beweringen slagen zij er bijgevolg niet in aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in hun land van herkomst een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aangetoond.

De aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van het Kinderrechtenverdrag doet dan ook geen afbreuk aan het hierboven vastgestelde gebrek aan belang bij het beroep.

De Raad stelt bovendien vast dat de verzoekers nergens in het verzoekschrift aanduiden waarin precies het rechtens vereiste belang is gelegen bij het beroep tegen de jegens hen getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten. Hoewel het op zich geen verplichting is om het procesbelang in het verzoekschrift nader toe te lichten, kan wel van de verzoekers worden verwacht dat zij standpunt innemen en het actuele karakter van het belang aantonen wanneer dit belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld (cf. RvS 18 december 2012, nr. 222.810). Waar ter terechtzitting nochtans werd gewezen op de door de verweerder opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid, stelt de Raad vast dat hierop niet wordt gerepliceerd.

Bijgevolg tonen de verzoekers niet aan over het wettelijk vereiste belang te beschikken bij de vordering gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 27 februari 2013. De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

2.7. Het beroep is dan ook, in zijn geheel, onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE